

בית משפחת מימון בראשון לציון

לאחרונה הצטרפתי לסיור בהדרכת המדריכה הוותיקה ועשירת הידע ממוזיאון ראשון לציון - נילי ערבה. הפעם צעדנו בעקבות התימנים שהגיעו לראשון ב-1909 ושוכנו תחילה במרתף בית העם וברפתות ואחר הקימו את השכונה "שיבת ציון", שבה שהינו חלק גדול מהסיור המעניין והמחכים.

לכתוב את סיפורם של התימנים בראש"צ אפשר בספר עם מספר כרכים. בינתיים אפשר להסתפק בהצצה לבית משפחה מיוחדת אחת: ביתם של **אלי וליאורה מימון**. הוא נבנה ב-1923 ברחוב שיבת ציון ע"י **שושנה ואהרון מימון**, שנכדם הוא אלי.

אלי מימון הוא יו"ר עמותת בית הכנסת דק"ק שיבת ציון, הגבאי של בית הכנסת וחבר נאמן ופעיל של המוזיאון. **אלי** עוסק בקפדנות ובמסירות בשימור סיפורה של שכונת שיבת ציון. בחצר ביתו המטופחת ישנם כלים וחפצים מהווי החיים בשכונה הוותיקה. הוא תרם למוזיאון פריטים מבית סבו וסבתו, בהם שופר נדיר של סבא רבא שלו. השופר, שהובא מתימן עם ראשוני העולים למושבה, עשוי מקרן של יעל.

כשחקרתי באלבום המשפחות על משפחת מימון, מצאתי עץ רב ענפים וצאצאים. אתייחס כאן רק למקורבים מאוד בשושלת של אלי מימון.

סבא רבא בן צדוק מימון (גפלה) + כדיה

בנם: אהרון מימון + (מדהלה) שושנה שמעה

בנם: אברהם מימון + יפה (עזר)

בנם: אלי מימון

ילדיו של בן צדוק מימון: אהרן מימון - ציניה מימון - משה מימון - יהודית כהן - אסתר ג'דה

בן צדוק מימון (גפלה) נולד בחידאן שבתימן (1871). בשנת 1909, עלה לארץ עם משפחתו בקבוצת שהנהיג הרב טביב. המשפחה הגיעה ברגל מפורט סעיד ליפו ומשם לראשון לציון. עבד כפועל חקלאי בפרדסים ובכרמים וכפועל ביקב. בהמשך, הקים יחד עם משפחתו את ביתו בשכונת "שיבת ציון". נפטר ב-1963.

ילדיו של אהרון מימון: אברהם מימון - יצחק מימון - דוד מימון - אבשלום מימון - יוסף מימון - שלמה מימון - יעקב מימון

אהרן מימון נולד בחידאן שבתימן (1897). בשנת 1909 עלה לארץ ישראל עם משפחתו והם התיישבו בראשון לציון. כילד, החל לעבוד ביקב על יד הנגרים-חבתנים. בזמנו הפנוי למד בכוחות עצמו קרוא וכתוב (בכתב רש"י). כשפרצה מלחמת העולם הראשונה ומרבית פועלי היקב גויסו לצבא, נשאר כמעט לבדו בנגרייה והיה לחבתן. בהמשך היה למנהל הנגרייה ולממונה על משלוחי היין לחו"ל. הפך גם מומחה בטעימה והרחח של יינות ובתקופת המנדט הבריטי לא אושרו משלוחי היין ללא חתימתו.

במשך 55 שנה עבד ביקב עד לפרישתו. בדצמבר 1961, עם פרישתו, הוענקה לו תעודת הוקרה שבה נכתב: "לאהרון מימון, פועלנו המסור והנאמן, לאות הוקרה והערכה ביום פרישתו, לאחר 55 שנות שרות למופת - למזכרת, חברי הנהלת אגודת הכורמים" (מידע ראשוני, עיתון עיריית ראשון לציון, תמוז תשמ"ד, יולי 1984).

אהרון מימון עסק בפעילות ציבורית ענפה: עזרה לנצרכים; הדרכת משפחות; ישוב סיכסוכים; גבאי ומנהל בית הכנסת

שבשכונה; ממייסדי הבאר של שיבת ציון; ממקימי "יד לבנים" בראשון לציון; בעל תעודה מספר 4 של ארגון הפנסיונרים ופעיל בו; פעיל ב"חברה קדישא". במשך 19 שנה ליווה מדי יום מספר נפטרים בדרכם האחרונה. במלואות 100 שנה לראשון לציון קיבל תעודת הוקרה מיוחדת על "המנהיגות הרוחנית" שמילא בשכונת שיבת ציון בכל שנות קיומה. נפטר ב-1985.

אישתו **שושנה מימון** נולדה בתימן (1903). בהיותה בת שש, בשנת 1909, עלתה לארץ, לרחובות, עם אביה (אמה נפטרה בתימן). אחרי נישואיה לאהרן מימון, ב-1923, הקימה את ביתה בראשון לציון, בשכונת שיבת ציון. מילאה בהתנדבות תפקידים ציבוריים בשכונה: הייתה החובשת הבלתי מוסמכת של השכונה. חבשה פצעים ומדדה חום; בהדרכתם של מוסדות הרפואה המוסמכים, סיפקה תרופות; סייעה לנצרכים; סייעה לבעלה בפעילויותו הציבוריות. ביתם שימש מקום להתכנסויות ציבוריות וחברתיות; במשך 20 שנה התנדבה ביע"ל ובבית החולים אסף הרופא. נפטרה ב-1996.

בנם דוד מימון (1929-2010) הוא דודו של אלי.

דוד מימון נולד בראשון לציון. למד ב"חדר" אצל המורי דמארי ובהמשך בתלמוד תורה. בשירותו הצבאי השלים לימודים לבגרות ולימודי היסטוריה של המזרח התיכון באוניברסיטה. בוגר פו"מ (בית הספר לפיקוד ומטה) והמכללה לביטחון לאומי. בן 14, החל ללמוד מסגרות מכנית (אצל קלוצמן, בעל בית החרושת "אוקבה") ובמקביל, הצטרף ל"הגנה". ערב קום המדינה (1947), השתתף בקורס מכ"ם (מפקדי כיתות) מחתרת לבני עדות המזרח - "קורס השחורים". היה זה רעיונו של בן גוריון אשר שם לו למטרה להכשיר מפקדים מבין עדות המזרח וכן להכשיר סגל מפקדים שיוכלו לשמש בתפקידי מודיעין במדינות ערב. גויס לכוח שנועד לאבטח את ראשון-לציון וסביבתה באמצעות סיורים, ליווי יולדות לבתי חולים, אבטחת עובדי חשמל ועוד, וכן גם להדריך את הגדנ"עים הצעירים באימוניהם. בפרוץ מלחמת השחרור (1948), השתתף בפעולות קרביות שונות, ועם הקמת צה"ל הצטרף לחטיבת גבעתי. השתתף בכיבוש כפרי הסביבה ומשנפל אחיו יעקב, ובהתחשב בכך שעוד שני אחים שירתו ביחידות לוחמות, הועבר לגדנ"ע בתפקידי הדרכה - תפקידים אותם מילא עד שנת 1956. כיהן כמפקד יחידת הסיוור של הדרוזים, כקצין מבצעים של פיקוד הדרום בתקופת הפידאיון וכסמג"ד בחטיבת גולני. בשנים 1965-1971 (תקופת המרדפים) היה מפקד חטיבת הערבה. בשנת 1971 היה למפקד רצועת עזה. במלחמת יום הכיפורים (1973), השתתף באוגדת שרון ובהמשך, התמנה למושל כללי של רצועת עזה. בשנת 1982 מונה למפקד יחידת הקישור של דרום לבנון, ובתקופת מלחמת של"ג היה ראש מינהל הסגל של צה"ל ונשיא בית הדין לערעורים. בשנת 1987 השתחרר מהצבא בדרגת אלוף ומונה לנציב בתי הסוהר. אחרי השחרור עסק בפעילויות בתחום הציבורי והפרטי. כיהן כחבר בוועדת החקירה הממלכתית להעלמת ילדי תימן. היה חבר הנהלת עמותת ידידי מוזיאון ראשון לציון. היה חבר המועצה הציבורית של האגודה לטיפוח חברה ותרבות בנתניה. ספריו: "עקבות בערבה"; "הטרור שנוצח".

בנם הנוסף, הוא אביו של אלי מימון, **אברהם מימון**. ילדיו: אלי מימון - צילה מימון - ענת מימון - צדוק מימון - זוהר מימון.

אברהם מימון נולד בראשון לציון ב-1929. נפטר ב-1999. היה שוטר בחיפה וחבר ב"הגנה". עבד בחברת ה"כוח" עד פרישתו לגמלאות.

אישתו של אלי, **ליאורה מימון**, סיפרה לנו את סיפורם המופלא שלה ושל אביה **סעדיה צאירי (כינרתי)** שנולד ב-1905 בשוועייב שבתימן. הוא ומשפחתו נמנו על התימנים שהתיישבו בקיבוץ כנרת ב-1912. בסוף שנות ה-30 הועברו (גורשו) התימנים מכנרת לרחובות והקימו את מרמורק.

תודה לליאורה ולאלי על הכנסת האורחים החמה.

כתיבה: ישראל פרקר